

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Blot et venskabeligt råd til SF: Måske var det nemmere at gøre det begribeligt, hvad SF ønsker, hvis man delte det op i to dele og sagde: Hvis det bliver et nej, når det bliver et nej, så er traktaten bortfaldet, og så kan vi tage fat på f.eks. spørgsmålet om miljøgarantien.

Men hvis man kalder det en genforhandling, så kommer man ind i det problem, som hr. Uffe Ellemann-Jensen rejste. Det er jo rigtigt, som hr. Uffe Ellemann-Jensen sagde, at det, der skete i 1992, ikke var en genforhandling. Det er rigtigt alene af den grund, at de fire undtagelser allerede på det tidspunkt indgik i Maastrichttraktaten. Det var jo ikke nogle, der kom i Edinburgh, de var der jo i forvejen. Derfor var det en forholdsvis nem forhandling at få de fire undtagelser ind, da de jo allerede stod der.

Det var ikke så forfærdeligt, som hr. Uffe Ellemann-Jensen forsøgte at skildre det, men det er korrekt, at en genforhandling kunne man ikke kalde det. Det er jo også korrekt, at sådan som EU er skruet sammen, så ved vi jo, at statsministeren ikke kunne have fået mere, end han fik, så en genforhandling i den forstand er jo ikke realistisk, og det tror jeg også statsministeren i øvrigt selv har givet udtryk for.

Så dette er blot et råd til SF om ikke at blande det sammen. Adskil det! Hvis vi forkaster traktaten, når vi gør det, så er den væk, men så kan vi tage fat og i forhold til Maastrichttraktaten rejse sådan et problem som miljøgarantien eller udmeldelse af Schengen.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Først til fru Elisabeth Arnold. Vi er meget uenige i det nej, som højrefløjen har formuleret, og hvis vi skal ind og hjælpe regeringen, være med i en aftale med regeringen efterfølgende, så bliver det naturligvis ikke på de præmisser, som Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti giver udtryk for. Jeg bemærkede under debatten her i dag, at der jo er ganske, ganske store forskelle i vurderingen af specielt det retfळे samarbejde om konsekvenserne for indvandrerpolitikken, for flygtningepolitikken. Der er nogle, der sammenblender deres modstand mod Amsterdam med deres modstand mod, at vi skal have flygtninge i det her land. Den er vi dybt imod, og derfor kan jeg helt klart sige, at vort nej ikke er det samme nej, som Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti står for.

Så til hr. Uffe Ellemann-Jensen om det med genforhandlingen: Jeg tror, det er utrolig vigtigt, at vi ikke lader os blokere af nogen helt faste forestillinger om, hvad der vil ske ved et nej eller ved et ja. Historien er dynamisk, også omkring den her sag. Det var den i 1992. Der skete ting, som vi ikke havde forestillet os før folkeafstemningen i 1992. Vi havde en debat før 2. juni, som ikke førte frem til det, man havde regnet med, og derfor synes jeg, det er alt, alt for tidligt – og det er også et svar til Enhedslisten – at afskrive muligheden for en genforhandling af Amsterdamtraktaten.

Der vil være et fælles problem, som man skal have løst, og der ligger helt klart muligheder for en genforhandling og måske også andre juridiske muligheder. Lad os ikke blokere. Lad os da åbne os for de forskellige muligheder, der måtte være, de forskellige bolde, som er i luften, så vi kan få en tilfredsstillende løsning. En tilfredsstillende løsning kan vi også få denne her gang, og det er essensen i det her.

Formanden:

Fru Elisabeth Arnold som ordfører.

Elisabeth Arnold (RV):

Det står nu klart i hvert fald efter hr. Holger K. Niensens sidste bemærkning, at det er både et rødt nej og et sort nej. Det lyder under alle omstændigheder som en meget ubehagelig blanding.

Men der er en risiko for et nej. Det ved vi efter 1992. Efter 1992 gik Europa stort set i chok, fordi ingen havde ventet, at et land, der havde haft så megen glæde af EU-samarbejdet, som var så glad for EU-samarbejdet, sådan som man kunne bedømme det på folketingspolitikkerne i hvert fald, kunne stemme nej.

Det var en ubehagelig oplevelse at være med i europæisk debat i den følgende tid, men det var dog alligevel noget, som jeg tror lærte de andre regeringer i Europa en hel del om at få en folkelig debat, få mere information om EU-samarbejdet og sørge for at tage flere debatter med befolkningen om, hvad samarbejdet skulle udvikle sig til.

Jeg synes, det danske politiske system har reageret meget fornuftigt på den turbulens, der kom efter 1992, nemlig ved at have en langt større offentlig debat om EU og et højere oplysningsniveau end de har i nogen andre lande. Folketingets EU-oplysning er en direkte udløber af nej et i 1992, og den er et fremragende